

ΜΙΑ ΝΥΞ ΕΙΣ ΤΟΝ ΒΟΣΠΟΡΟΝ

(ὑπὸ ΕΛΕΝΗΣ Α.....).

Δὲν ἀποπειρώμαι ἐνταῦθα νὰ περιγράψω τὸν κυανοῦν Βόσπορον μετὰ τῶν λευκῶν ἐκ μαρμάρου ἀνακτόρων του, τῶν γελώντων χωρίων του, τῶν τζαμιῶν του μετὰ τῶν εὐμήκων μιναρέδων, τῶν νεκροταφείων του μετὰ τῶν λευκῶν μαρμαρίνων μνημείων καὶ τῶν σκιερῶν ἐκ κυπαρίσσων ἁλσῶν, ὅποτε καὶ ἡ ἡμέρα παρέχει διπλὴν μεγαλοπρέπειαν εἰς τὴν λαμπρότητα ταύτην. Ὁ δὲ ἀσθενὴς κάλαμός μου ἐπιθυμεῖ μόνον ν' ἀπεικονίσῃ τὰς πρὸ ἐνὸς ἔτους ἐν πανσελήνῳ τινι νυκτὶ ἐντυπώσεις μου, ἃς σήμερον ἀναπολῶ.

Κανονοβολισμοὶ καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἀνήγγελλον ὅτι ἄρχεται τὸ Ραμαζάνιον, ὁ ἔννατος μὴν τῶν Τούρκων καθ' ὃν νηστεύουσι, καὶ τὸ Βαϊράμ, τὸ Πάσχα τῶν Τούρκων, διαρκοῦν τρεῖς ἡμέρας. Βαϊράμ σημαίνει ἑορτήν. Ἡ νύξ ἔλαμπε σχεδὸν, ὡς ἂν κατῆλθε νηρηὶς μετὰ κέρατος πλήρους ἀπαστραπτόντων ἀστέρων, καὶ ὅτι διέχυσε τούτους εἰς τὰς χιλιάδας τῶν χρυσοκεράτων πλοίων ἀπὸ τῶν μεγαλειτέρων ὑπερποντίων ἀτμοπλοίων μέχρι τοῦ μικροτάτου καϊκίου.

Διὰ ν' ἀπολαύσω δὲ κάλλιον τὸ θέαμα, ἀνῆλθον μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ μου ἐπὶ τινος καϊκίου. Ἐκαθήσαμεν ἐπὶ τῶν ἀπάλων προσκεφαλαίων, καὶ ἐταλαντευόμεθα ἡρέμα ὑπὸ τῶν θαλασσιῶν κυμάτων, ἐνῷ οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν περιεπλανῶντο ἐπὶ τῶν μαγευτικῶν φωτιζομένων ἀκτῶν τοῦ Τοπχανέ μέχρι τοῦ Βουγιουκδερέ. καὶ ἐλούοντο ἐπὶ τῶν ἐπαργύρων ὑπὸ τῆς πανσελείνου ὑδάτων. Ἀφεγγές πλοῖον πλησιάζει πρὸς ἡμᾶς βραδέως καὶ δίκην φάσματος. Αἶφνης ἀστράπτει εἰς ἀστήρ ἐπὶ τῶν ἀρμένων του, εἶτα ἕτερος, τρίτος ἀκολουθεῖ τὸν δευτερον, καὶ ἐν μιᾷ στιγμῇ ὁλόκληρον τὸ πλοῖον μετὰ τῶν ἱστῶν καὶ ἱστιῶν του ἀπαστράπτει ἐκ φωταυγείας. Οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν ἔτι περισσότερον κατεθαμβώθησαν ὅποταν ἀριστερόθεν ἰδωμεν ἀνερχομένην ἐκ τοῦ τζαμιῦ Noustralié δέσμην φωτεινὴν. Εἶναι τὸ σημεῖον ὅτι ὁ Παδισάχ ἐπέρανε τὴν προσευχὴν του ἐν τῷ τζαμίῳ, καὶ ὅτι ἐπιστρέφει οἰκαδε. Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἅπαντα τὰ πλοῖα παρὰ χωροῦσι θέσιν εἰς μέγα καϊκίον. Εἵκοσι ἄνδρες ἐνδεδυμένοι διὰ λεπτοῦ καὶ διαφανοῦς ὑφάσματος κινουσι τοῦτο πρὸς τὰ ἐμπρός. Αἱ χρυσαὶ καὶ λευκαὶ αὐτῶν κῶπαι λάμπουσιν εἰς τὰς ἀκτίνας τῆς σελήνης, ὑπὸ δὲ τὸν ἐρυθροῦν καὶ χρυσοῦν θυσσανωτὸν οὐρανίσκον ἀναπαύεται ἐπὶ μεγάλου προσκεφαλαίου ἐξ ἐρυθροῦ ὀλοσηρικοῦ ὁ Κύριος τῆς ὅλης αὐτῆς μεγαλοπρεπείας. . . Οὐδὲν σημεῖον καταγγέλλει ἐπὶ τῆς ἀνιάρχς αὐτοῦ μορφῆς, ὅτι ἅπαντα αὕτη ἡ λαμπρότης οὐδὲ κατὰ ἐν χιλιοστιμόριον τῷ ἐπροξένησε τέρψιν τινά, ὅσην ἡσθάνθημεν ἡμεῖς ἀμφοτέρωι οἱ μικροί.

Μόλις ἐξηφανίσθη ὁ Σουλτάνος, πάραυτα χίλια ἀνερχόμενα πολύχρσα βεγγαλικὰ φῶτα μεταβάλλουσι τὴν νύκτα εἰς ἡμέραν. . .

Ἐὰν παρατηρήσετε κατόπιν τὴν ὑπὸ τῆς νυκτὸς εἰσέτι περιβαλλομένην, καὶ εὐθὺς εἶτα ὑπὸ τῆς φωταυγείας τῆς ἡμέρας ἀκτινοβολοῦσαν ἀκτὴν τῆς Προποντίδος, μετὰ τῶν ἐκ κυπαρίσσω ἀλσῶν τῆς, τῶν ἐκατὸν τζαμιῶν καὶ τῶν χιλίων εὐμήκων μιναρέδων, τὰς ἐπὶ τῶν ἱστῶν σειομένας παμπληθεῖς σημαίας, τοὺς πρασίνοὺς γηλόφους, τὰ ὀρχούμενα στενὰ καϊκία καὶ μεγάλα ἀτμόπλοια, τότε δικαίως θ' ἀνακράξητε μετὰ τοῦ δαιμονίου Γκαῖτε :

Θέλεις τοῦ ἔαρος τὰ ἄνθη,
Θέλεις τοῦ θέρους τὰς ὀπώρας,
Θέλεις πᾶν ὅ,τι θέλγει τ' ὄμμα,
Τὴν γῆν καὶ τ' οὐρανοῦ τὸ δῶμα,
Μ' ἐν ὄνομα νὰ ἐξυμνήσης;
ὦ Βόσπορε σὲ προσφωνῶ
Κι' οὕτω τὰ πάντα ἐξυμνῶ.¹

ΣΥΜΜΙΚΤΑ

Ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι τινες, οὓς ἐνῷ γνωρίζομεν καὶ παρακολουθῶμεν ἐπὶ πολλοὺς ἐνιαυτούς, ἀδυνατοῦμεν ἐν τούτοις νὰ πείσωμεν ἑαυτοὺς, ἂν εἰς τὴν τῶν μωρῶν ἢ εἰς τὴν τῶν κακῶν μοῖραν δέον νὰ ὑπαγάγωμεν. Αἶφνης ὁμως ἐκ τινος πράξεώς των—ἦν, οὐδὲ ὡς κόκκον συνάπεως, νοῦν ἔχων ἄνθρωπος ἡδύνατο νὰ πράξῃ—καθιστῶσιν ἡμῖν τόσον καταφανῆ τὴν κακίαν των, ὥστε ὅσον καὶ ἂν φαντασθῶμεν τὴν καρδίαν των ἀγαθὴν, ἀδύνατον ν' ἀποδώσωμεν τὸ σφάλμα εἰς τὴν κεφαλὴν των.

Βελάνδος.

Ὁφείλομεν νὰ ἐπιμελώμεθα, ὅπως αἱ ἀφροσύναι καὶ τὰ σφάλματα τοῦ ὄχλου, μὴ καθίστανται ἡμῖν πρόξενά μίσους, ἀλλὰ γέλωτος· προτιμώτερον δὲ νὰ μιμώμεθα τὸν Δημόκριτον ὡς πρὸς τοῦτο ἢ τὸν Ἡράκλειτον. Διότι οὗτος μὲν κοινωνῶν τοῖς ἀνθρώποις εἵθιζε κλαίειν, ἐκεῖνος δὲ γελᾶν. Ὁ μὲν, ἐν ἅπασιν τοῖς ἔργοις διέβλεπεν ἀνάγκην καὶ ἀθλιότητα· ὁ δὲ, φλυαρίαν καὶ ταπεινοφροσύνην.—Ἀλλὰ φιλικώτερον εἶνε τὸ γελᾶν τὸν ἀνθρώπινον βίον ἢ τὸ κλαίειν αὐτόν. Καὶ δυνάμεθα εἰπεῖν, ὅτι ὑπηρετεῖ πλεῖον τὴν ἀνθρωπότητα ὁ γελῶν ἢ ὁ θρηνῶν. Διότι ὁ πρῶτος ἐναπολείπει ἡμῖν ποιὰν τινα ἐλπίδα· ἐνῷ ὁ δεῦτερος θρηνεῖ ἀλόγως πράγματα ὧν ἀπελπίζεται τὴν βελτίωσιν. Προσέτι μεγαλοψυχίαν δεικνύει ὁ γελῶν τὰ τοῦ κόσμου ἢ ὁ θρηνῶν, ἐπειδὴ οὕτω, δῆλον ποιεῖ ὅτι πᾶν ὅσα εἰς ἄλλους, ὅντως μέγιστα φαίνονται καὶ σφοδρότατα πάθη προξενοῦσιν, αὐτῷ τόσον μικρὰ καὶ ταπεινά φαίνονται, ὥστε διεγείρουσι μόνον τὸ ἐλαφρότατον καὶ κουφότατον πάθος—τὰ δάκρυα!

Σενέκας.

1) Ἡ ἐπιτυχὴς τῶν στίχων τούτων μετάφρασις ὀφείλεται τῷ φιλότῳ μοι Γ. Σ.

Σ. Μ.

Ἡ πείρα διδάσκει, ὅτι τὰ μικρὰ ἀνέκδοτα, ἅτινα κατὰ τῆς ὑπολήψεως τῶν μεγάλων ἀνδρῶν κυκλοφοροῦνται, εὐκολώτατα καθίστανται πιστευτὰ τοῖς πολλοῖς. Οἱ δὲ πλάττοντες καὶ προσπρίβοντες ποταπὰ σφάλματα εἰς μεγάλους ἀνδρας, νομίζουσιν ὅτι προσφέρουσιν αὐτοῖς μεγαλειτέραν τιμὴν.

Εἶνε ἀθλιεστάτη γνώμη τοῦ νὰ ὑπολαμβάνωμεν ὡς ἀξιόπιστον μάρτυρα, πᾶσαν μωρὴν κεφαλὴν πάντα νηπιόφρονα ἀνθρωπίσκον, ὅστις ἤθελεν εἰπεῖ κατὰ μεγάλου ἀνδρὸς ὑπερβολικὰς τινὰς ἀτοπίας, ἃς οὐδ' ὁ κοινότατος τῶν ἀνθρώπων μὲ μόνον πέντε ὑγειᾶ αἰσθητήρια δὲν εἶνε ἱκανὸς νὰ διαπράξῃται *Βειλάνδος*.

Νικήσας ὁ Λούκουλος τὸν βασιλέα Μιθριδάτην, διέταξεν ἵνα κατὰ τὴν θριαμβευτικὴν αὐτοῦ εἰς Ρώμην εἴσοδον φέρηται ὁμοῦ καὶ ὁ ἀλωθεὶς τοῦ βασιλέως θησαυρὸς, μεταξὺ τοῦ ὁποίου ἦν καὶ τὶς πλάξ χαλκίνη, ἐφ' ἧς ἦν ἐγκεχαραγμένη τὰ ἀκόλουθα.

«Ἑγεμῶν σοφὸς δὲν ἐκτίθεται εἰς κίνδυνον, ὅπως σώσῃ τὴν ὑπόληψιν ἐκείνου, ὃν αὐτὸς ἀνέδειξεν, ἀλλὰ ζητεῖ τὴν ἀσφάλειάν του ἐν τῇ ἀγάπῃ ὄλων. Ἑγεμῶν σοφὸς δὲν ἐπισωρεύει τὰ πάντα εἰς ἓνα καὶ μόνον ἀφίνων τοὺς λοιποὺς νὰ καταστρέφονται. Ἑγεμῶν δίκαιος δὲν ὑποβόηθῃ τὴν πλεονεξίαν (ἢ φιλοδοξίαν) τινός. Ἑγεμῶν νουνεχὴς ἀποφεύγει νὰ πείθεται ἐνὶ καὶ μόνῳ, καταφρονῶν τὰς συμβουλὰς τῶν λοιπῶν. Λίαν ἐπικινδύνως πολιτεύεται ὁ ἡγεμῶν, ὅταν ἐκ συμπαθείας πρὸς ἓνα, διεγείρῃ καθ' ἑαυτοῦ τὸ μῖσος ὄλων τῶν ἄλλων.»

Συστάσης ποτὲ ἐπιτροπείας ἐν Παρισίοις ἐκ κυριῶν, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς ὥραιότατης Οὐνδίνης θυγατρὸς τοῦ στρατάρχου τῆς Γαλλίας, πρὸς συλλογὴν ἐράνων ὑπὲρ τῶν ἐκ τῆς πλημμύρας παθόντων Ἰσπανῶν, ἀπεφασίσθη, ὅπως ὡς ἀντίδωρον προσφέρεται τοῖς δωρηταῖς κομψοτάτῃ ἐκ ποικίλων καὶ εὐδύμων ἀνθέων ἀνθοδέσμη. Πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ τῶν, αἱ τὴν ἐπιτροπεῖαν ἀπαρτίζουσαι κυρίαι, κατέλαβον ἐκάστη τὰ μᾶλλον συχνάζόμενα τῆς πόλεως μέρη, ἐκ δὲ τῶν διαβατῶν οἱ μὲν ἐλάμβανον, οἱ δὲ μόνον ὠσφραίνοντο τὰς ἀνθοδέσμας ἐκ τῶν χειρῶν τῶν δεσποινίδων καταβάλλοντες τὸν ὀβολόν των. Εἰς ἓν τῶν διαμερισμάτων, ὅπερ κατεῖχεν ἡ ὥραιότατη Οὐνδίνη, καὶ πρὸς ἣν τὸ πλῆθος μᾶλλον προσέτρεχε, ὅπως λάβῃ ἡ ὠσφρανθὴ ἐκ τῶν ἀβρῶν χειρῶν τῆς, μεταξὺ τῶν πολλῶν προσῆλθε καὶ τις Ρώσσος ἀξιωματικὸς, ὅστις καταβαλλὼν ἑκατὸν πεντήκοντα χιλιάδας ρουβλίων ἠτήσατο τὴν ἀντικατάστασιν τῆς ἀνθοδέσμης δι' ἐνὸς φιλήματος. Ἡ θελκτικὴ Οὐνδίνη χωρὶς παντάπασιν νὰ ταραχθῇ προέτεινε τὴν ἐκυτῆς παρειὰν τῷ Ρώσσῳ ἀξιωματικῷ, ἐπιπροσθεῖσα, ἐπειδὴ οὔτε θὰ λάβῃς τι οὔτε θὰ ἐναποθέσῃς σημανεῖον οὐδὲν ἐπὶ τῆς παρειᾶς μου, ἰδοὺ λάβε τὸ φίλημα, ἀφοῦ πρόκειται διὰ τοῦτου καὶ μόνου, νὰ λάβωσιν ἄρτον μυριάδες δυστυχῶν ὑπάρξεων.

Fureteur.

AD BOE ET AD HAC

Ἄκρον ἄωτον προῶρου χειραφετήσεως—
— Πατέρα, Πατέρα .. στάσου!
— Τί θέλεις;
— Δός μου τὸ τσιγάρο σου ν' ἀνάψω!

Ἄκρον ἄωτον θρησκομανίας—
Νὰ ξυλοκοπῇς ἀνηλεῶς τὴν ὑπηρετρίαν σου διότι δὲν ἄναψε τὴν κανδύλαν τοῦ ἐσταυρωμένου.

Ἄκρον ἄωτον ἀνδρός—
Νὰ προσκαλῇς εἰς μονομαχίαν κυρίαν

Ἄκρον ἄωτον βλακός—
Νὰ καλῇ τοὺς πάντας βλάκας

Bélat eros.

Η ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

ὑπὸ ΔΙΚ. Π. ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΥΛΟΥ.

(Συνέχεια ἴδε [προηγούμενον φύλλον].)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Τὴν ἐνάτην ὥραν μ. μ. τὸ ὄχημα τοῦ κ. Tréfort ἐσταμάτησεν πρὸ τῆς θύρας τῆς κ. Delrat.

Ἡ συναναστροφή ἦτο πλήρης. Ἡ ἀνάδοχος τῆς Μαγδαληνῆς ἔρριπτεν ἐπὶ τοῦ ὀρολογίου συχνὰ βλέμματα, ὡς νὰ ἠδύνατο οὕτω νὰ ἐπιταχύνη τὴν ἄφιξιν ἐκείνων, οὓς ἀνέμενε μετὰ τῆς αὐτῆς ἀνυπομονησίας. Ἐπὶ τέλους ἐφθασαν, ἡ οἰκοδέσποινα προυχώρησε μετὰ προθυμίας καὶ ὑπεδέχθη αὐτοὺς δι' εὐμενῶν ἐπιπλήξεων καὶ ἀναφωνήσεων θαυμαστικῶν προσβλέπουσα πάντοτε τῇ Μαγδαληνῇ, ἥτις δὲν ἐβράδυνε νὰ ζητηθῇ διὰ μίαν polka καὶ ἀπομακρονθῇ στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ χορευτοῦ τῆς, ὅστις ἦτο ὁ κ. Albert Rosly. Μετ' ὀλίγας στροφάς, οἱ δύο χορευταὶ καθίσαντες ἤρχισαν συνομιλίαν λίαν ἐνδιαφέρουσαν, ὡς ἐφαίνετο ἐκ τῶν ζωηρῶν αὐτῶν μορφῶν.

Ἡ κ. Delrat ἦτο ἐξ ἁλός χαρᾶς. Περὶ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν, καθ' ἣν ἡτοιμάζοντο νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ φαγητοῦ, ὅπως λάβωσι τὸ τέιον, ὠδήγησε τὴν Μαγδαληνὴν εἰς τὸν κοιτῶνά τῆς, εὐρούσα πρόφασιν τινα, καὶ ἐν τῷ ἔμα παρεβάλλεν ἐπιτηδείως τὸ ὄνομα τοῦ κ. Rosly εἰς τὴν ὁμιλίαν των.

— Εἶνε ἀληθῶς θελκτικὸς, σεβαστὴ μου, εἶπεν ἡ Μαγδαληνὴ χωρὶς νὰ ταραχθῇ. Μοὶ ὠμίλησε πολὺ περὶ τῆς Jours, τῆς μητρὸς του, περὶ τοῦ σταδίου του, ὅπερ ἀγαπᾷ μετὰ πάθους, ἐφαίνετο δ' εὐτυχῆς βλέπων ὅτι τὸν ἤκουον μετὰ